

Na začátku velké poděkování Tomášovi a Oldovi za skvělou organizaci, počínaje přednáškou od Davida Vaše, která byla inspirativní a už jen Davidová přítomnost motivační. Také poděkování Červenému Dvoru za možnost účastnit se takové akce s atmosférou, se kterou jsem se doposud na všech svých závodech nesetkal. Můj první pocit bylo to, že tu nevládla žádná rivalita, šlo o čisté přátelství a touha každého překonat sám sebe se skupinou lidí, kteří se navzájem povzbuzují a vlastně i táhnou za jeden provaz.

Pro mě to byla první zkušenost s takovýmto závodem, takže jsem neměl absolutně žádnou představu, jak to bude probíhat, co se týče mých sil. Vím, co mohu očekávat na dlouhé trati triatlону a podle toho si rozložit síly. Zde jsem byl absolutně bez zkušeností a tak jak to většinou bývá, udělal jsem spoustu chyb. Největší chybou byla výživa, kdy jsem nemohl pravidelně doplňovat energii z důvodu nevhodné stravy den před závodem. Do 80km jsem bojoval s bolestí žaludku, poté jsem s velkým hladem nezvolil vhodnou stravu, takže to nebylo o moc lepší.

Do 100 km jsem ale vydržel víceméně běžet. Na stovce jsem se rozhodl pro odpočinek a pro teplé jídlo v podobě těstovin, což mi pomohlo. To bylo někdy po půlnoci a atmosféra na trati byla kouzelná, plný les s lidmi s čelovkami a motivací překonat se na hranici svých sil a to mě hnalo dopředu. Po delší pauze jsem cítil velkou únavu, ale ještě jsem se snažil střídat běh s chůzí. V jednu chvíli jsem cítil, že jsem v úplném tranzu a dělám v podstatě veškerý pohyb automaticky.

Většina závodu byla ale hlavně o hlavě. Snažil jsem se vůbec nemyslet na to co mě ještě čeká, ale jen na každé kolečko zvlášť, na to kdy se zastavím u nápojů, něco sním, dám si kávu, chvílku odpočinku, také jsem se snažil skenovat tělo, jestli vše zvládá a snažil se odhadnout co ještě zvládne. Asi nejhorší byli poslední 4 hodiny, kdy jsem se opravdu přemáhal psychicky a fyzicky. V průběhu jsem si nastavil, že bych mohl zvládnout 150 km. To se mi ale nepodařilo, protože se mi nechtělo jít do úplného extrému. Po 140 km a 24 hodinách jsem se zastavil s nádherným pocitem plným štěstí, únavy a radosti. Bylo to skvělé, řekl jsem si a poděkoval svého tělu za to, že mi umožnilo takový zážitek.

Ještě jednou díky

Michal